

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1995	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω (Α' Κορ. 8,8 – 9,2) 19 Φεβρουαρίου 2017 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Θὰ ξυπνήσῃ ἡ συνείδησι!

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, δυστυχῶς ἀπύστοι καὶ ἄθεοι. Δὲν ἔπρεπε ἐδῶ νὰ ὑπάρχουν. Ἐδῶ κήρυξε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅπου νὰ σκαλίσης, θὰ βρῆς κόκκαλα ἁγίων.

Ἡ ἀθεία προσκρούει στὴ λογικὴ. Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός» (Ἐβρ. 3,4)· κάθε σπίτι ἔχει τὸν κατασκευαστή του, καὶ τὸ σύμπαν ἔχει τὸ Δημιουργό του. Γιὰ νὰ καταντήσῃ κανεὶς σὲ ἀθεία, πρέπει νὰ ἔχη βλάβη στὸ μυαλό. Τὸ λέει ὁ ψαλμωδός: «Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι Θεός» (Ψαλμ. 52,2).

Καμμία ἄλλη ἀλήθεια δὲν ἔχει τόσες ἀποδείξεις ὅσες ἔχει ἡ ὑπαρξὶ τοῦ Δημιουργοῦ. Ὅλα εἶνε μιὰ ἀπόδειξι, παντοῦ εἶνε τὰ ἴχνη τοῦ Θεοῦ. Ὅλα φωνάζουν· Ὑπάρχει Θεός!

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὅλα αὐτὰ ἔλειπαν, ἔφτανε καὶ μόνο μία φωνὴ νὰ τὸ ἀποδείξη. Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ δὲν ἔρχεται ἀπ' ἔξω, ἀπὸ τὴ φύσι· εἶνε πολὺ κοντὰ μας καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς πὺ νὰ μὴν τὴν ἔχη ἀκούσει. Εἶνε ἡ φωνὴ γιὰ τὴν ὁποία μιλάει σήμερα ὁ ἀπόστολος (βλ. Α' Κορ. 8,8-12), ἡ συνείδησις. Νὰ ἡ ἀπόδειξις ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Τί εἶνε ἡ συνείδησις; Ἄς ἀφήσουμε τοὺς φιλοσόφους καὶ τοὺς ψυχολόγους νὰ κάνουν ἀναλύσεις. Ἐμεῖς θὰ μιλήσουμε ἀπλᾶ.

Ἡ συνείδησις, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ **μυστικὸς σύμβουλος** κάθε ἀνθρώπου. Πρὶν μὲν ἀπὸ κάθε ἐνέργεια προτρέπει στὸ καλὸ καὶ ἀποτρέπει ἀπ' τὸ κακό, μετὰ δὲ ἀπὸ κάθε ἐνέργεια, ἐὰν αὐτὴ ἦταν θεάρεστη μᾶς γεμίζει χαρά, ἐὰν ὅμως ἦταν κακὴ καὶ ἐγκληματικὴ τότε μεταβάλλεται σὲ ἕναν **εἰσαγγελέα** μέσα μας πὺ ἀπευθύνει δριμύ «κατηγορῶ»· νιώθουμε νὰ μᾶς καταδιώκουν οἱ Ἐρινύες πὺ ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι καὶ νὰ μᾶς ῥαμφίζουν μὲ τὶς τύψεις. Ἀκόμα καὶ ἂν δὲν σὲ δῆ ἀνθρώπου μάτι ἢ φακὸς ἀστυνομίας, καὶ ἂν εἶνε νύχτα καὶ σκοτάδι, καὶ ἂν ἀκόμα φύγῃς μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἂν πετάξῃς μὲ ἀεροπλάνο στὰ ἄκρα

τῆς γῆς, καὶ ἂν γίνῃς τουρίστας – ὁ τουρισμὸς ἔχει μία βαθύτερη ἐξήγησι, καὶ ἂν περάσουν χρόνια καὶ ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά καὶ πλησιάσῃς στὸ θάνατο, ἡ ἀνάμνησι τοῦ ἐγκλήματος σὲ ταράζει καὶ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως δὲν σ' ἀφήνει ἡσυχὸ οὔτε μέρα οὔτε νύχτα.

Τί εἶνε ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως; Εἶνε φωτιὰ πὺ φλογίζει, κάρβουνο πὺ καίει, καρφιά στὸ στρῶμα σου, καρφίτσες στὸ προσκέφαλό σου, σκορπιὸς πὺ κεντάει, φίδι πὺ δαγκώνει.

Τί ἄλλο εἶνε ἡ συνείδησις; Κάποια ἐπιπόλαια πνεύματα, πὺ δὲν θέλουν νὰ ἐμβαθύνουν στὸ Εὐαγγέλιο, ὅταν ἀκοῦνε «κλαυθμόν» καὶ «βρυγμόν τῶν ὀδόντων» καὶ «κάμινον πυρός» καὶ «πῦρ ἄσβεστον καὶ αἰώνιον» καὶ «γένναν» καὶ «σκότος ἐξώτερον» καὶ «σκώληκα» (Ματθ. 3,12· 5,22· 8,12· 13,42,50· 18,9· 22,13· 24,51· 25,30. Μάρκ. 9,43,48. Λουκ. 3,17· 13,28), κοροϊδεύουν. Πῶς ἐρμηνεύει ὁ ἱερός Χρυσόστομος τὸ «ὁ σκώληξ οὐ τελευτᾷ»; Μακάρι, λέει, νὰ ὑπῆρχαν ἐκεῖ τὰ γνωστὰ σκουλήκια· δὲν εἶνε τέτοια· **εἰκόνα εἶνε αὐτό**. Ὅπως τὸ σκουλήκι τρώει τὸν καρπὸ καὶ τὴν ἐντεριώνη τοῦ δέντρου, ἔτσι σκουλήκι ἀδυσώπητο, λένε οἱ πατέρες, εἶνε ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μας.

Καὶ αὐτὰ μὲν θεωρητικῶς. Τώρα **πρακτικῶς**; Ἐὰν ἀνοίξουμε τὴν ἱερὰ ἱστορία καὶ τὴν παγκόσμιο ἱστορία, ἐὰν διαβάσουμε τοὺς μεγάλους ποιητὰς καὶ δραματουργοὺς, θὰ δοῦμε ποιὸς εἶνε ὁ ρόλος τῆς συνειδήσεως στὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ζωῆς. Τί εἶνε ἡ συνείδησις ἱστορικῶς; Δὲν διαβάσετε; Ὑπενθυμίζω.

● **Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐᾶ** ζοῦσαν στὸν παράδεισο μὲ χαρά, ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ πὺ ἀμάρτησαν ἐνιωσαν γιὰ πρώτη φορὰ τύψι, ὅτι εἶνε γυμνοί, καὶ ζήτησαν νὰ σκεπαστοῦν· καὶ ὅταν ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ «Ἀδὰμ, πὺ εἶσαι;» (Γέν. 3,9), κρύφτηκαν· ἡ φωνὴ ἦταν ἀδυσώπητη.

● Καὶ ὅταν ὁ γυιὸς τοῦ Ἀδὰμ, ὁ **Κάιν**, ἐφόνευσε τὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἄβελ, ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν ἠσύχασε πιά, ἦταν «**στένων καὶ τρέμων ἐπὶ τῆς γῆς**» (Ἐ.ἀ. 4,12). Τὸν ἔτυπτε ἡ συνείδησις.

● Όταν **ὁ Ἰωσήφ** βρέθηκε δούλος στο ἀρχοντικό τοῦ Πετεφρῆ καὶ ἡ διεφθαρμένη γυναίκα προσπάθησε νὰ τὸν μπλέξῃ σὲ αἰσχρὸ ἔρωτα, ἐκεῖνος εἶπε· Πῶς νὰ κάνω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ; καὶ ἔφυγε γυμνός (βλ. ἔ.ἀ. 39,9).

● **Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ** ἀπὸ φθόνου εἶχαν πωλήσει τὸν ἀδελφὸ τους τὸν Ἰωσήφ. Ἄλλ’ ὅταν ὕστερα ἀπὸ χρόνια ἔπασαν στὰ χέρια του, τότε ξύπνησε ἡ συνείδησί τους καὶ εἶπαν· Δικαίως τιμωρούμεθα γιὰ τὸ ἔγκλημά μας (βλ. ἔ.ἀ. 42,21).

● Ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου «*Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου*» (Μάρκ. 6,18) ἤλεγχε τὴ συνείδησι τοῦ **βασιλιᾶ Ἡρώδη**.

● Ἡ φωνὴ τῆς συζύγου τοῦ **Πιλάτου** «*Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ*» (Ματθ. 27,19) τὸν ἔκανε νὰ δισταῖ νὰ ὑπογράψῃ τὴν καταδίκη τοῦ Χριστοῦ ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὸ πραιτώριο οὕρλιαζαν «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (Λουκ. 23,21. Ἰω. 19,6)· γιατί ἡ συνείδησί του τοῦ ἔλεγε ὅτι εἶνε ἀθῶος. Κι ὅταν παρὰ ταῦτα ὑπέγραψε καὶ εἶδε ὅτι οἱ μαιοφόνοι ἐξώντωσαν τὸν Υἱὸ τῆς Παρθένου, αὐτὸς ἔπασε σὲ τύψεις καὶ λένε οἱ ἱστορικοὶ ὅτι ἐγκατέλειψε τὸ πραιτώριο καὶ σὰν τρελλὸς ἔτρεχε ἀπὸ δάσος σὲ δάσος, ἕως ὅτου ἔπασε ἀπὸ ἓνα γκρεμὸ σὲ λίμνη καὶ πνίγηκε.

Φοβερὸ πρᾶγμα ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, ποὺ φύτεψε ὁ Θεὸς στὴν ἀνθρώπινη καρδιά.

Οἱ πρόγονοί μας, ἀδελφοί μου, δὲν ἤξεραν γράμματα, δὲν εἶχαν διπλώματα, εἶχαν ὅμως **εὐσυνειδησία**, φοβοῦνταν μὴν ἀμαρτήσουν. Τώρα φτάσαμε σὲ ἐποχὴ ποὺ τὴν ἀμαρτία τὴν τρώνε ὄχι μὲ τὸ κουταλάκι ἀλλὰ μὲ τὴν κουτάλα καὶ τὴν πίνουν σὰν δροσερὸ νερό. Πατάει ὁ ἄλλος πάνω σὲ πτώματα γιὰ νὰ γίνῃ πλούσιος καὶ ν’ ἀνεβῆ σὲ ἀξιώματα, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του. Αὐτοὶ ἔσβησαν τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς τους, εἶνε **πεπωρωμένοι** καὶ «*κεκαυστηριασμένοι τὴν συνείδησιν*» (Α’ Τιμ. 4,2). Μὴν τοὺς ζηλεύετε· εἶνε δυστυχησμένοι, ἔστω κι ἂν κολυμποῦν στὸν πλοῦτο καὶ στὰ ἀξιώματα. Ἐνας χωριάτης ἢ βοσκός, ποὺ ἔχει τὴ συνείδησί του ἠσυχῆ, τρώει κρεμμύδι καὶ σκόρδο καὶ ζῆ στὰ βουνὰ μὲ τὴν οἰκογένειά του μία τίμια καὶ ἀγνή εὐαγγελικὴ ζωὴ, ἔχει παράδεισο στὴν καρδιά του, ἐνῶ ὁ ἄλλος, ὅσο ψηλὰ κι ἂν στέκεται, ὅταν ἔχη διαπράξει ἀτιμία αἰσθάνεται μέσα του σαιξπήρειο δρᾶμα.

Εἶπε ὁ Χριστὸς καὶ ὁ λόγος του εἶνε ἀληθινός· «**Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν**» (Λουκ. 17,21). Ζητᾶτε τὴν εὐτυχία στὰ ἐξωτερικὰ πράγματα· ἀλλ’ ὅταν μέσα σου ἡ συνείδησι μαρτυρῇ ὅτι βαδίζεις κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τότε αἰσθάνεσαι μιὰ ἡδονὴ ἀπερίγραπτη.

Μὴ μακαρίζετε λοιπὸν τοὺς ἀσυνείδητους.

Θὰ ἔρθῃ ὥρα –νὰ εἶστε βέβαιοι–, κ’ εἶνε κοντά, θὰ ἔρθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη, γιὰ τὴν ὁποία ἀκούμε σήμερα, καὶ τότε τί θὰ γίνῃ· θὰ ξυπνήσῃ ἡ συνείδησι ἀπὸ οὐράνια σάλπιγγα. Καὶ αὐτό, νομίζω, εἶνε **τὸ φοβερότερο καὶ τραγικώτερο** ποὺ θὰ συμβῆ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

Ἄς γλεντοῦν, ἄς ὀργιάζουν. «*Οὐαὶ αὐτοῖς*» (Ἰουδ. 11). Ὅταν ξυπνήσῃ ἡ συνείδησι, τότε **θ’ ἀκουστῆ τὸ «κατηγορῶ»** τῆς ἀδυσώπητο. Προτοῦ ἀκόμα νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἀπόφασί του ὁ ἀδέκαστος Κριτής, ὁ Κύριός μας, **ἡ συνείδησι μέσα μας θὰ γίνῃ ὁ μεγαλύτερος κατηγορὸς** καὶ θὰ λέῃ· Ἔσεῖς ποὺ μολύνετε τὴ γλῶσσα σας μὲ τὴ βλαστήμια, ἔσεῖς ποὺ πήγατε στὰ δικαστήρια καὶ ὠρκιστήκατε στὸ Εὐαγγέλιο γιὰ λίγα κέρματα καὶ μιὰ πύχη οἰκοπέδου, ἔσεῖς ποὺ τρυπώσατε νύχτα στὰ ξένα σπίτια καὶ ἀτιμάσατε τὴ γυναῖκα καὶ τὸ κορίτσι τοῦ ἄλλου, ἔσεῖς ποὺ φανήκατε ἄσπλαχνοι στὶς ἀνάγκες τοῦ πλησίον, ἔσεῖς ποὺ ἀδικήσατε καὶ κλέψατε, ἔσεῖς ποὺ τὰ χέρια σας στάζουν αἷμα, ἔσεῖς ὅλοι οἱ ἀμετανόητοι ἀμαρτωλοί, τώρα ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ ξυπνήσῃ ἡ συνείδησί σας. «*Ἔ ποία ὥρα τότε καὶ ἡμέρα φοβερά!*», ὅπως ψάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία (αἶνοι Ἀπόκρ.). Τότε οἱ ἀμαρτωλοὶ θὰ ποῦν· Ἄς ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα νὰ μᾶς καταπιῆ, παρὰ ν’ ἀκούσουμε τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μας, τὴ φωνὴ τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ. Αὐτὸ θὰ εἶνε προτιμότερο, ὅπως λέει ἡ Ἀποκάλυψι (βλ. 6,15-16).

* * *

Γι’ αὐτό, ἀγαπητοί μου, ἐὰν αὐτὰ εἶνε ἀληθινὰ – καὶ εἶνε ἀληθινὰ, σὰς καλῶ ἐν ὀνόματι τοῦ Ναζωραίου νὰ κάνουμε μία ἀναθεώρησι. Ἄς ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτὸ μας· καὶ ἂν φταίξωμε, **ἄς μετανοήσουμε** μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ ἄς κλάψουμε, γιὰ νὰ σβηστοῦν τὰ ἀμαρτήματά μας. Κι ἄς προσπαθήσουμε νὰ ἔχουμε τὸ αὐτί μας προσηλωμένο, γιὰ ν’ ἀκούσουμε τὸ σῆμα, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὑπάρξεώς σου.

Ἄς καλλιεργήσουμε τὴ συνείδησί μας. Ἄς τὴν φωτίσουμε, γιὰ νὰ μὴν εἶνε μῆτε πωρωμένη μῆτε περιδεὴς καὶ σκοτεινὴ, ἀλλὰ νὰ εἶνε φωτεινὴ. Ἄς ἀκολουθήσουμε τὸ ἄστρο τῆς συνειδήσεώς μας, καὶ τότε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα κι ἀπὸ νύχτα σὲ νύχτα κι ἀπὸ χαρὰ σὲ χαρὰ κι ἀπὸ ὀδύνη σὲ ὀδύνη κι ἀπὸ Γολγοθᾶ σὲ Γολγοθᾶ θὰ φτάσουμε στὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴ μεγάλη καὶ τρομερὴ, κατὰ τὴν ὁποία εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὅλοι μας νὰ δώσουμε καλὴ ἀπολογία ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματός του.

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἄς εἶνε μετὰ πάντων ἡμῶν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος